

מכתב גלוי אל שריה ביטחון

כבוד שריה ביטחון!
ביום ו' 23 לחודש שעבר שמענו את נאומך. אתה קורא לנו להיות חזקים. לא לסגת. לשמור על שארם-אשיך ועל ימית. נאומך נשמע כנאומו של אדם שספג מהלומה בסיבוב אחד של הקרב ומנסה לחזק את עצמו ואת האחרים בדברו על כוחו ואיך הוא יגמור עם היריב אחת ושתיים בסיבוב הבא. יש אנשים בעם הזה שנמאס להם כבר לחיות מסיבוב לסיבוב; שנמאס להם הנפיוף המתמיד בכוחנו; שנמאס להם הגושנות והסוריה-המערבית של מדיניותכם. מדיניות הסטאטוס-קו. יש אנשים החושבים כי יש-ברירה! אבל אתה חוזר שוב ושוב: אין ברירה. הערבים הרעים, והרוסים וכל העולם הם הבעייה שלנו; לגביך אין לנו בעייה פנימית כלל. אתה אינך מוכן להודות בשום אופן בכישלונך. בנאומך לא חידשת דבר. המילחמה שבבילך הוכיחה שוב — כמו תמיד — שאתה צדקת; ואתה ממשיך לדגול, כהרגלך, במדיניות שתוביל רק למילחמה. כבוד שריה ביטחון! זה מוציא לנו את החשק לתמיך ולשבת בקווים! אתה לא משאיר לנו שום תיקו! בגלל המדיניות שלך ושל חבריך, נצטרך לעד להקיז את דמנו! מדיניותכם נכשלה! הפסיקו לרמות את הציבור, עליכם להודות בכשלונכם וללכת!

מיכה ברומן, כרם-שלום, צה"ל

ברצוני וברצון חברי ליחידה להודות לכם עבור גליון השבועון אותו קיבלתי אתמול, ואנו תקווה כי תמשיכו בפסלוח מדי שבוע.

ארי קצ'ר, ד"צ 2255

קיבלתי את שבועונכם וברצוני להודות לכם בשמי ובשם חברי לפסלונה. יתר העיתונים ששלחתם לד"צ שלנו חולקו לפלוגות, ורצוני להודות שאתם סופולריים — היתה ממש התנפלות על השבועון והוא עבר מיד ליד. כה לחי! נשמח באם תמשיכו לשלוח לנו את שבועונכם.

סמ"ר בועז רצון, ד"צ 3141

אנו קבוצת חיילים המשרתת בנקודה מרוחקת בכדור הארץ החביב.

חומר הקריאה שלנו עלוב ביותר, נשי-מה לקבל ממכם גליונות טריים של עיתונכם.

כמו"כ אם תוכלו לארגן לנו בידור — תקבלו טפיחה על השכם.

שלומי, ד"צ 2613

נים ששלחתם לנו בתשובה לבקשתנו. אנחנו מבליים את מרבית שעות היום (שבתן ניתן לקרוא) בקריאה, תנאה מן התמונות (של חתיכות ואחרות) ובפיתרון תשבצים. יישר כח.

חיילי ד"צ 2134

השבועון שאתם שולחים לי מגיע בזמן ובמקום. בעזרת החבילות מהבית מתגבר רים על המזון הצבאי החד-גוני ובעזרת השבועון שלכם. מתגברים על הקאקופוניה של העיתונים הסמוכים ללישכת העיתונות הממשלתית.

מדור וו הארץ מהווה זריקת-חיסון כנגד מגיפת המיסמכים של המערך וחידק ה-שטחים של הליכוד.

גדי מפריק, ד"צ 2720

מאחר ויצאו לכם מוניטין כמגיני המקור פתיח, הריני לפנות אליכם בבקשה ליעוץ. בתאריך 3.12.73 הכריחו את כל חיילי היחידה (חיילי מילואים) לגלח את זקני-הם, ומי שלא גילה, הועמד לדין צבאי.

הדואר הצבאי של העולם הזה

ביניהם אנשים שמגדלים זקנים שנים רבות.

למרות ההשפלה שנגרמה לנו ולמרות שזה מזכיר את מעשי הנאצים בזמננו, לא עזר לנו שום דבר. עתה מדברים עליך שיחייבו אותנו לקצץ בפאותינו ולהסתפר בתספורת צבאית, דבר שכחיילי מילואים לא נוכל להסכים לו.

שאלתי: האם יש לנו רשות כחיילי מילואים שלא להסתפר בתספורת צבאית ולא לגלח את זקנינו?

יונתן זילברשטיין, ד"צ 1492

בשם חברי ליחידה שמענו כי העולם הזה שולח את גליונותיו לחיילים — גם אני פונה אליכם בבקשה לקבל מדי שבוע

עברו עלי מוראות הלחימה בחזית, סבורי-ני שעלינו להתגבר על עצמנו, לדעת לוותר בכבוד, ויש לנו היום האפשרות לוותר ויחד עם זה לשמור על בטחוננו. ככל שנמשיך במדיניות ההתחמקות המ-בוססת על העקרון הקדוש, "שמור לי ואש-מור לך", כן נחטא יותר לדם הדור הצעיר שנשפך וכן נקרע עלינו אסון נוסף. אני מצרף לכאן מיספר מילים שמצאתי ואולי הן משקפות היטב את המצב.

אחר מלחמת ששת הימים, / נכתבו הרבה מילים ומשפטים, / סיפרו לנו אפילו על צנחנים בוכים, / אבל אחרי מלחמת יום הכיפורים / הצנחנים לא בכו וגם לא זלגו דמעות / כי לא נשאר אף אחד שבביל לבכות. / זוהי האמת והיא מרה

האישי ובטחון משפחותיהם. לשרת ב"צבא המילחמה" של משה דיין מאשר ב"צבא השלום" של אורי אבנרי.

עמירנד רזון, ד"צ 2357

תודה! השבועון החל להגיע אלי ב-קביעות. אני מקווה שההיה התמדה ב-נושא. הרבה חברה נהנים מכך.

סמל משה לוי, ד"צ 1256

בימים טרופים אלה כאשר מדינת-ישראל אל הקטנה הפכה למן אבן נגף שכוו ביחסים הבינלאומיים, חובה עלינו לע-רוך חשבון-נפש ולהתיישר בשאלה כיצד הגענו עד הלום.

היו לנו בעבר הודמנויות שהוחמצו

בדייקנות של שעות שווייצרי מגיעים הגליונות השבועיים שלכם החומר הי-מעניין שבגליונות, וביחוד המאמרים נותנים חומר להרהורים ולמחשבות, ולי-עיתנים גם לויכוחים, על דיעות ורעיונות המובעים בגליון.

חו חן לכם על שמירת הקשר הרצוף, ותודה מכל החיילים שהגליונות מגיעים אליהם.

מנשה חבושה, ד"צ 2221

ברצוני להודות לכם על השי הנפלא (חבילת גליונות העולם הזה) שהגיעה אלי השבוע.

ג'ורג' חרידה, ד"צ 3042

ראשית מודה אני לכם בשמי ובשם חברי על העיתון שהגיע לשבת, ומקווה שהמילחמה תפסק לפני שתספיקו לשלוח עיתונים נוספים.

כמו כן, חזיתן על הכתבה על הבידה של האלוף (העולם הזה 1893). עתה ברור, מדוע טרם קיבלנו ביגדי חורף חמים. הרי עסוקים הם עתה בשיפוצים ואין זמן לי-חייל הורוק בשדה. למעננו, תמשיכו להיות חזקים וכסיס-מתכם: ללא מורא וללא משוא פנים.

אבא אנתוני, ד"צ 2052

כתבתם אודות הבידה בלישכת האלוף היתה מעניינת ומוחתת. חבל רק שכתבתם הנימרח לא יכול היה לגלות לקוראיו הנאמנים מה שימוש עו-שה אלוף בכירה?

מנגם משגב, ד"צ 2784

שמחתי עד מאוד לקבל בשבוע שעבר את גליונכם. קראתי בו וכן קראו שאר אנשי יחידתי ונהנינו מאוד. התאכזבתי מאוד כאשר לא הגיע גם השבוע גליונכם.

אקווה לקבל הגליון גם להבא באופן סדיר.

סגן רמי מנדרשטיין, ד"צ 2350

שמחתי ואיתי יחד כל החברה, לקבל את גליונכם האחרון ואני מודה לכם בשמי ובשם.

יצחק גולדברמן, ד"צ 2181

בשם המחלקה שבה אני משרת, אני מודה לכם על העינותכם בבקשתנו ו-שלחתם לנו את שבועונכם.

שמחנו לקבל זאת ונהנינו לקרוא עיתון מעניין זה. יש לציין שיש ביננו ויכו-חים על דרכו של אורי אבנרי אך לרוב היא חיובית.

עזריאל לוי, ד"צ 2032

נודמן לי מספר פעמים בתקופת המי-לואים שאני עושה אי-שם בחזית הר-דרום, לעלעל בעיתונכם הנכבד מאוד. למקרא כל ההשמצות ודברי הבלע שאתם שופכים על כל המי ומי בצמרת המדינה, רציתי להביא לידיעתכם שאני אישית וכן רוב חבר ליחידה שהם חיילים לוח-מים, מעדיפים על אף הכל למען בטחונם

חנני מצרף גלויה זו שהיא סמל „התרבות והקידמה“. העירות את תשומת-לב קצין חינוך ראשי לפני כשלו-שה שבועות על הקאריקטורה המעידה על קטנות מו-חין זו, ולא קיבלתי עד כה תשובה. כן שלחתי מיספר רב של גלויות מן הסוג הזה לקצין חינוך ראשי, שלא זכו לכל תגובה מצידו.

אלי חביבי, ד"צ 2633

מצורפת כאן דוגמת גלויה שקצין תרבות בצה"ל מחלק לחיילים. הייתי מעוניין לדעת אם אותו קצין-תרבות ירה כדור אחד במילחמה הזאת או במילחמה הקודמת, שהוא יכול להרשות לעצמו כזה רוחב-לב בבחירת תמונה לגלויה על חשבון כל אלה שנפלו — כאילו המילחמה הזאת הוגשה לנו כפרי בשל.

ברוך וינגרטן, ד"צ 2213

את עלון הויכוחים שיאפשר לנו לצעוק יותר חזק, להתווכח יותר חריף וכל יתר הדברים הכרוכים בקריאת השבועון הר-מסויים.

אגב, אם תשלחו לי את העיתון — תמי-שיכר לעשות זאת גם אחרי הבחירות?

אברהם הניג, ד"צ 2502

חמד. / כשעמדו החיילים מול הכותל המערבי, / כל תולדות ישראל הפכו למשהו סימלי, / אבל בעמדם מול העיר סואץ / ומול אלכסנדריה ופאיד / נזכרו שבועם זוהי מלחמת תמיד / בעצם היה יכול כבר להיות שלום / אבל בינתיים זה רק חלום. /

מ. רוזנפקין, ד"צ 2255
שמחנו מאוד לקבל את חבילת העיתון

אך אין לבכות על חלב שנשפך. מה שחמור יותר, שעכשיו עומדת לפנינו הגדולה שבהודמנויות, ויש לי ההרגשה שגם אותה עומדים אנו להחמיץ, ולו רק מתוך התכונה השרשית שלנו לקחת ולא לתת. להאמין בעצמנו ולא לכבד את הזולת.

מודע אני לעובדה שהפוליטיקה היא אכזרית וחסרת סנטימנטים. אבל כאחד ש-